

jest tedy jedině dle posléz citovaného zákonného předpisu a z toho důvodu není třeba obírat se podrobněji oněmi vývody rekursu, kterými stěžovatelka podepřítí hledí právní názor soudu prvního, vztahující se ku ztrátě »obohacení«. S tohoto hlediska jest však souhlasiti plně se zrušovacím usnesením odvolacího soudu k této otázce a, vytýká-li stěžovatelka usnesení tomuto rozpor v odůvodnění a nedostatek důvodu pro zrušení rozsudku, jest v obou směrech v nepravu. Uvádí-li odvolací soud, že jiný odpůrčí věřitel může býti s účinkem Šu 18 odpůrčího řádu uspokojen i bez neb před podáním odpůrčí žaloby, neocitá se s tímto náhledem v rozporu, požaduje k vůli průkazu oprávněnosti onoho uspokojeného odpůrčího nároku i důkaz o vykonatelnosti dotyčné pohledávky (§ 8 odpůrčího řádu), neboť jde zřejmě o dvě různé skutečnosti. Ku sproštujícímu účinku uspokojení jiného odpůrčího nároku dle Šu 18 odpůrčího řádu jest třeba, aby nárok ten byl oprávněn dle náležitostí v Šu 8 odpůrčího řádu stanovených a soud odvolací právem pohřešuje v řízení první stolice spolehlivá zjištění o těchto náležitostech.

Čís. 5385.

K osvědčení nebezpečí dle Šu 381 čís. 1 ex. ř. stačí, že hrozí změna dosavadního stavu. Lhostejno, odkud nebezpečí hrozí; zavinění odpůrcovo se nevyhledává.

(Rozh. ze dne 20. října 1925, R II 313/25.)

Prozatímní opatření uschováním a správou vinného destilátu soud první stolice povolil, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobkyně domáhá se na žalovaném, jako schovateli, vydání 400 litru (nyní 800 litrů) vinného destilátu a žádá současně za povolení prozatímního opatření podle Šu 382 čís. 1 a 2 ex. ř. uschováním a správou destilátu. Žalovaný odporoval povolujícímu usnesení prvního soudu jen proto, že prý nebylo osvědčeno nebezpečí podle Šu 381 čís. 1 a 2 ex. ř., v čemž mu rekursní soud přisvědčil, leč neprávem. Mylně domnívá se rekursní soud, že by bylo třeba osvědčiti, že destilát vytekl ze sudu následkem nedbalosti žalovaného. Stačilo úplně osvědčení, že z vinného destilátu, jehož vydání se žalobkyně domáhá, vyteklo ve sklepě žalovaného následkem chybné zátky a kapsle z jednoho sudu 150 litrů a že i druhý sud propouští zátkou a kapslí tekutinu. Již tím jest osvědčeno nebezpečí podle Šu 381 čís. 1 ex. ř., totiž že vymáhání neb uskutečnění nároku, zejména změnou dosavadního stavu bylo by zmařeno nebo značně stíženo. Zákon nežádá v opaku k Šu 379 ex. ř. osvědčení nebezpečí, které by mělo základ v jednání nebo opomenutí odpůrcově, nýbrž stačí úplně jen objektivní ohrožení, pročež zbytečně se oba nižší soudy ve svých usneseních i obě strany ve svých opravných spisech zabývaly otázkou zavinění žalovaného. Podle Šu 381

ex. ř. je bez významu, odkud nebezpečnost hrozí, zdali snad od odpůrce, či od třetí osoby, či od náhody. Podle zákona stačí též, když změna dosavadního stavu jen hrozí a není tedy třeba, by již započala; zde však již započala, když z jednoho sudu 150 litrů vyteklo a když i druhý sud zátkou tekutinu propouští. Za tohoto stavu věci netřeba se obírat ještě další otázkou, zda snad jsou tu též podmínky čís. 2 Šu 381 ex. ř. o hrozící nenahraditelné škodě, když již hrozící změna dosavadního stavu podle čís. 1 Šu 381 ex. ř. plně stačí. Při tom jest k názoru rekursního soudu, že vyteklý destilát dá se nahradit jiným téhož druhu, jen podotknouti, že k povolení prozatimního opatření následkem hrozící změny dosavadního stavu stačí odůvodněná obava, že nebude možno docílit právě onoho plnění, jehož se ohrožená strana domáhá, třeba by náhrada za ně byla zajištěna, že však mimo to v tomto případě chybí jakékoliv osvědčení pro domněnku odvolacího soudu, že žalovaný jiný vinný destilát má vůbec a téhož druhu zvláště. Ježto tedy oba zákonné předpoklady prozatimního opatření, nárok i nebezpečnost, byly osvědčeny, a ježto navrhované zajišťovací prostředky jsou vhodné k dosažení žádoucího cíle, právem první soud prozatimní opatření povolil.

Čís. 5386.

Jde-li o exekuci na pohledávku knihovně nezajištěnou, a dlužník má bydliště na Slovensku (Podkarpatské Rusi), poddlužník pak v historických zemích, jest ku povolení exekuce místně příslušným okresní soud poddlužníkova bydliště.

(Rozh. ze dne 20. října 1925, Nd II 126/25.)

V exekuční věci banky A. proti Františku B-ovi v Mukačevě rozhodl Nejvyšší soud záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem ve Zlíně a okresním soudem v Mukačevě v ten rozum, že určil příslušným okresní soud ve Zlíně.

D ů v o d y:

Okresní soud ve Zlíně usnesením ze dne 2. září 1925, v moc práva vešlým, exekuční návrh, jenž se opíral o právoplatný rozsudek téhož okresního soudu ze dne 15. dubna 1925 a zněl v ten rozum, by byla k vydobytí vykonatelné pohledávky 1.831 Kč s přísl. povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky více méně 2.000 Kč příslušející dlužníku oproti firmě B. ve Zlíně, odmítl pro místní nepřislušnost proto, že dle Šu 18 čís. 4 ex. ř. je pro exekuci na pohledávky, pokud nejsou knihovně zajištěny, příslušným okresní soud, u kterého má dlužník svůj soud ve věcech sporných. Také okresní soud v Mukačevě usnesením ze dne 1. října 1925 návrh ten pro nepřípustnost odmítl, poukázav k ustanovení Šu 32 zák. čl. LIV:1912. Dle toho, co uvedeno, jde o exekuci na neknihovně zajištěnou pohledávku, a, poněvadž dlužník nemá obecného soudu ve sporných věcech v oné části území Čsl. republiky, v níž platí jurisdikční norma ze dne 1. srpna 1895, čís. 111